

THE READERS REPETITION-חזרת הש"ץ

שמונה עשרה, the leader's repetition of הש"ץ (שליח ציבור) can be dated back to the time of the משנה:

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף לג' עמ' ב'—משנה. סדר תקיעות: שלש של שלש שלש. שיעור תקיעה כשלוש תרועות, שיעור תרועה כשלוש יבבות. תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים, אין בידו אלא אחת. מי שבירך ואחר כך נתמנה לו שופר, תוקע ומריע ותוקע שלש פעמים. כשם ששליח צבור חייב, כך כל יחיד ויחיד חייב. רבן גמליאל אומר: שליח צבור מוציא את הרבים ידי חובתן.

The גמרא is troubled by רבן גמליאל's statement:

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף לד' עמ' ב'—כשם ששליח צבור חייב כך כל יחיד ויחיד וכו'. תניא, אמרו לו לרבן גמליאל: לדברך, למה צבור מתפללין? אמר להם: כדי להסדיר שליח צבור תפלתו. אמר להם רבן גמליאל: לדבריכם, למה שליח צבור יורד לפני התיבה? אמרו לו: כדי להוציא את שאינו בקי. אמר להם: כשם שמוציא את שאינו בקי, כך מוציא את הבקי. אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: מודים חכמים לרבן גמליאל. ורב אמר: עדיין היא מחלוקת. שמעה רבי חייא בריה דרבה בר נחמני, אזל אמרה לשמעתא קמיה דרב דימי בר חנינא. אמר ליה: הכי אמר רב: עדיין היא מחלוקת. אמר ליה: רבה בר בר חנה נמי הכי קאמר, כי אמר רבי יוחנן להא שמעתא, אפליג עליה ריש לקיש, ואמר: עדיין היא מחלוקת. ומי אמר רבי יוחנן הכי? והאמר רבי חנה ציפורה אמר רבי יוחנן: הלכתא כרבן גמליאל. הלכתא, מכלל דפליגי! דף לה' עמ' א'—כי סליק רבי אבא מימי פירשה: מודים חכמים לרבן גמליאל בברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים, והלכה מכלל דפליגי, בברכות דכל השנה. איני? והאמר רבי חנה ציפורה אמר רבי יוחנן: הלכה כרבן גמליאל בברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים! אלא אמר רב נחמן בר יצחק: מאן מודים, רבי מאיר, והלכה מכלל דפליגי, רבנן. דתניא: ברכות של ראש השנה ושל יום הכפורים, שליח ציבור מוציא הרבים ידי חובתן, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: כשם ששליח צבור חייב, כך כל יחיד ויחיד חייב. מאי שנא הני? אילימא משום דנפיש קראי, והאמר רב חננאל אמר רב: כיון שאמר ובתורתך כתוב לאמר, שוב אינו צריך. אלא משום דאושי ברכות.

A question can be asked concerning the method chosen by חז"ל by which the שליח ציבור is שמונה עשרה שליח ציבור not simply read out loud while the congregation recites שמונה עשרה silently? Those who do not know how to recite שמונה עשרה can then fulfill their obligation by answering: **אמן** as we do in other מצוות. In fact the following may support such a procedure:

ספר החילוקים בין בני מזרח ומערב סימן מג'—ארץ מזרח (בבל) מתפלל אדם י"ח ברכות בלחש, ובני ארץ ישראל בקול רם, להרגיל העם.

Today מנהג is viewed as a תפלה בלחש, a silent prayer in accordance with עשרה שמונה. In ארץ ישראל, it was considered acceptable to recite שמונה עשרה out loud in order to teach others the words of עשרה שמונה. Why do we not follow מנהג ארץ ישראל and have the שליח ציבור read שמונה עשרה out loud while the congregation is reciting שמונה עשרה silently? There were restrictions placed on this practice even in ארץ ישראל.

תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק ד דף ז טור א /ה"א—ר' אבא בר זבדא מצלי בקלא ר' יונה כד הוה מצלי בכנישת' הוה מצלי כלהישה כד הוה מצלי בביתא הוה מצלי בקלא עד דיילפון בני בייתיה צלותיה מיניה. א"ר מנא ובני בית' דאבא ילפא צלות' מיניה.

Why do we recite שמונה עשרה silently?

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כד עמ' ב'—המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה. אמר רב הונא: לא שנו אלא שיכול לכוין את לבו בלחש, אבל אין יכול לכוין את לבו בלחש, מותר; והני מילי, ביחיד, אבל בצבור, אתי למיטרד צבורא.

There is an exception:

שולחן ערוך אורח חיים סימן קא' סעיף ב'—לא יתפלל בלבו לבד, אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו בלחש, ולא ישמיע קולו; ואם אינו יכול לכוין בלחש, מותר להגביה קולו; והני מילי בינו לבין עצמו, אבל בצבור, אסור, דאתי למיטרד צבורא. הנהגה: ואם משמיע קולו בביתו כשמתפלל, כדי שילמדו ממנו בני ביתו, מותר (טור). סעיף ג'—יש אומרים שבראש השנה ויום כיפור מותר להשמיע קולם בתפלה, אפילו בצבור. הנהגה: וכן נוהגין, ומבל מקום יזהרו שלא להגביה קולם יותר מדאי (דרשות מהרי"ו).

Answering שליח ציבור of שמונה עשרה recited by the שליח ציבור out loud while the congregation recites שמונה עשרה silently would not fulfill the obligation to recite תפלה בציבור because in doing so he is answering the ברכות of a יחיד. תפלה בציבור is only fulfilled when a person recites שמונה עשרה silently and on his own in a group of ten men or when he answers the ברכות of the שליח ציבור when the שליח ציבור is acting as the representative of a group of ten men. It is wrong to believe that חזרת הש"ץ was instituted in order to recite קדושה or מודים דרבנן. חזרת הש"ץ was instituted in order to give those who cannot participate in the joint recital of the silent שמונה עשרה an opportunity to participate in the joint recital of שמונה עשרה through the שליח ציבור.

That explains the instruction given by the שמונה עשרה prior to סידור אוצר התפילות:

יכוין: אני מכוין לכלול את נפשי בין אינון דמתפללין לקדוש ברוך הוא בלבב שלם.

The same thought should enter the mind of anyone who wishes to fulfill his obligation to recite שמונה עשרה בציבור by answering: אמן to the ברכות during חזרת הש"ץ.

TRANSLATION OF SOURCES

Mishnah. תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף לג' עמ' ב' 'The order of the blasts consists of three sets of three each. The length of a teki'ah is equal to three teru'ahs, and the length of a teru'ah to three yebaboth. If one blew the first teki'ah as usual and prolonged the second so as to make it equal to two, it counts only as one. If one has said the nine blessings and then procures a shofar, he sounds a teki'ah teru'ah teki'ah three times. Just as the congregational reader is under obligation to fulfill the Mitzvah of Tefila, so every individual is under obligation to fulfill the Mitzvah of Tefila. Rabban Gamaliel, however, said that the congregational reader can cause the whole congregation to fulfill their obligation.

JUST AS THE CONGREGATIONAL READER IS UNDER OBLIGATION, SO EVERY INDIVIDUAL etc. It has been taught: "They said to Rabban Gamaliel: Accepting your view, why does the congregation first say the 'Amidah prayer? He replied, So as to give the reader time to prepare his prayer. Rabban Gamaliel then said to them: Accepting your view, why does the reader go down and stand before the Ark and then repeat the Shemona Esrei? They replied: So as to cause one who is not familiar with the prayers fulfill his obligation. He said to them: Just as he causes one who is not familiar to fulfill his obligation, so too he causes one who is familiar'.

Rabbah b. bar Hanah said in the name of R. Johanan: The Sages held Rabban Gamaliel to be right. Rab, however, said: The difference of opinion still remains. Hiyya the son of Rabbah b. Nahmani heard the argument reported and went and repeated it before R. Dimi b. Hinnena. He said to him: Thus said Rab: The difference of opinion still remains. The other said to him: This is what Rabbah b. bar Hanah also said, that when R. Johanan made this statement, Resh Lakish joined issue with him, saying: The difference of opinion still remains. But did R. Johanan say this? Has not R. Hanah of Sepphoris stated that R. Johanan said that the law follows the view of Rabban Gamaliel, and since he said the law is so, we infer that there is a difference of opinion? When R. Ammi returned from a sea-voyage, he explained it thus: "The Sages held Rabban Gamaliel to be right" in regard to the blessings of New Year and the Day of Atonement; and "the halachah is so", which implies that they differ in regard to the blessings of the rest of the year. But is this so? Did not R. Hanah of Sepphoris say in the name of R. Johanan, "The halachah follows Rabban Gamaliel in regard to the blessings of New Year and the Day of Atonement"? No, said R. Nahman b. Isaac. Who is it that gave Rabban Gamaliel right? R. Meir; and the halachah is so', which shows that the Rabbis refer to the others. For it has been taught: 'In regard to the blessings of New Year and the Day of Atonement, the reader can clear the congregation of their obligation to say them'. Why should a difference be made in respect of these blessings? Should you say it is because they contain many scriptural texts, has not R. Hananel said in the name of Rab, As soon as one has said, 'And in Your Law it is written

saying', he need not recite any more texts? No; the reason is because there is an extra large number of blessings.

ספר החילוקים בין בני מזרח ומערב סימן מג'-In Babylonia, Shemona Esrei was recited silently. In Israel, Shemona Esrei was recited out loud in order to teach the words of Shemona Esrei to those who did not know them.

תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק ד דף ז טור א/ה"א-Rav Abbah son of Zavdah would recite Shemona Esrei out loud. When Rav Yonah would recite Shemona Esrei in synagogue, he would recite it silently. When Rav Yonah would recite Shemona Esrei at home, he recited it out loud until all members of his household knew how to recite it on their own. Rav Manah said: I and the members of my father's household learned the words to Shemona Esrei from my father.

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כד עמ' ב'-'One who says Shemona Esrei out loud is of the small of faith'. R. Huna said: This was meant to apply only if he is able to concentrate his attention when speaking in a whisper, but if he cannot concentrate his attention when speaking in a whisper, it is allowed. And this is the case only when he is praying alone, but if he is with the congregation he must not do so because he may disturb the congregation.

שולחן ערוך אורח חיים סימן קא' סעיף ב'-One should not recite the words of Shemona Esrei only in his heart but should recite the words with his lips and loud enough that his ears can hear but not loud enough that someone next to him can hear. If he has trouble concentrating on the words while reciting the words silently, he can raise his voice. However, that is the case only when he prays without a group of ten men. When he is in a group of ten men, he should not recite the words out loud because it will disturb the others. RAMAH: It is permitted to recite Shemona Esrei out loud at home if the purpose is to teach the words to the members of his household.

סעיף ג'-There are those who hold that it is permitted to recite Shemona Esrei out loud on Rosh Hashonah and on Yom Kippur even while praying in a group of ten men. RAMAH: That is how we act. However, one should be careful not to recite the words too loudly.

סידור אוצר התפילות-Have in mind: It is my intention to include my soul among those who are praying to Hashem with a full heart.

Translations of the Talmud reproduced from the Davka Soncino Classics CD-ROM

SUPPLEMENT

Should we mention ראש השנה of תפילות during the ראש חדש?

ספר שבולי הלקט סדר ראש השנה סימן רצ
דין סדר תפילת מוסף והלכותיה.

לאחר תקיעות אומר תהלה ומחזירין ספר תורה לארון ומקדישין עד לעילא ומתפללין תפלת מוסף בלחש ומתפללין תשע ברכות כנגד תשעה אזכרות שהזכירה חנה בתפלתה ואלו הן תשעה ברכות. אבות וגבורות וקדושת השם מלכיות זכרונות ושופרות עבודה והודאה וברכת כהנים וכולל קדושות היום ומלכיות בברכה אחת שכך שנינו סדר ברכות אומר אבות וגבורות וקדושת השם וכולל מלכיות עמהם ואינו תוקע קדושת היום ותוקע. זכרונות ותוקע. שופרות ותוקע. ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים אמר לו ר' יוחנן בן נורי אם אינו תוקע למלכיות למה הוא מזכיר אלא אומר אבות וגבורות וקדושת היום וכולל מלכיות עם קדושת היום ותוקע זכרונות ותוקע שופרות ותוקע ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים וקיי"ל כר' יוחנן בן נורי אבות וגבורות וקדושת ה'. ומתפללין כסדר שחרית אתה בחרתנו ומפני הטאינו ובכך יהיה רצון מלפניך ה' אלהינו שתעלנו לארצנו ומוסף יום הזכרון הזה ובחדש השביעי ואם הוא שבת אומרים מוסף יום השבת ומוסף יום הזכרון הזה וביום השבת ובחדש השביעי ואין מנהג להזכיר של ראש חודש ומצאתי בשם הר"ר אברהם בן החבר ר' יצחק זצ"ל מה שלא נהגו להזכיר של ר"ח בראש השנה סומכין על הירושלמי דגרסינן התם יבוא זכאי ויכפר על החייב ואל יבא חייב ויכפר על (החייב) [הזכאי]: ובמנהגות הגאונים זצ"ל מצאתי בלשון הזה שכבר נחלקו גדולי הדור על מוספי ראש השנה הגאון רבינו יצחק הלוי ז"ל אומר יש שמזיקין לפרש מקראות של כל מוספי היום בומפני הטאינו כאמור ובראשי חדשיכם תקריבו עולה וגומרם הכל ונאמר ובחדש השביעי באחד לחדש שהרי אמר את מוספי יום הזכרון הזה נעשה ונקריב ובאותו המשמע היה גם ראש חודש כשמועה שנויה בעירובין אומר זכרון אחד ועולין לו לכאן ולכאן ואומר ותתן לנו ה' אלהינו באהבה את יום הזכרון הזה והוא מוסב אשניהם שכן אי אפשר לראש השנה בלא ראש חדש ויום ראש חדש זה קרוי זכרון בדכתיב באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה וגו' מה שאין כן בשאר שתי קדושות לפי שיש שבת בלא פסח ופסח בלא שבת לפיכך אין בהזכרת אחד מהן הזכרת חבירו וצריך לנקוב בו בהדיא את יום המנוח ואת יום חג המצות והכא (נמי) [נהי] דפטר בזכרון אחד לשניהם מיהו כשבא לפרש מנין המוספין בראש השנה אם אינו אומר בראש השנה ובראשי חדשיכם מנה מחצה ודילג מחצה ונראה כממעט במוספין ויש כל גאוני לותי"ר שהיו מוחין לומר ובראשי חדשיכם בראש השנה דלמא נפיק מיניה חורבה לעולם וליהוו מדמו לשוויה ליה להאי ראש חדש כשאר ראשי חדשים דכולי שתא למנות

את המועדות מיום שני כדרך כל השנה שאנו מחשבין ומתקנין המועדות מיום האחרון של ראש חודש ועבדי ליה לראש השנה כשתי קדושות ואומרים הם אין לנו לסמוך אלא אמסקנא דשמעתא זכרון אחד עולה לכאן ולכאן ודיו: ונשתלחו הדברים לר' שלמה נ"ע ובא והכריע כדברי האומרי צריך להזכיר פסוקין של כל מוסף ומוסף ואין להקפיד שמא יאמרו אלול מעובר הוא ויקחו מניינם מיום שני והילך תשובתו אשר הזקוקנו לתת לב על סדר המקראות מוספי יום הזכרון אשר הנהיג רבינו לפני פטירתו להזכיר ובראשי חדשיכם ולאחר פטירתו חולקין על דבריו להתזיר הדבר ליושנו. ואומר שיש איסור וחילול בדבר שהשומע הזכרת ראש חודש ביום השני יהא סבור שאלול מעובר ועוד ראייה לדבריהם מאשר פסקו רבותינו אומר זכרון אחד עולה לו לכאן ולכאן לא שמענו את החלוקין ולא להכריע באתי כי איני כדאי לעשות סעד לדבר הארי שן סלע וגבעת עולם אך על משלחתו אשר הזיקני להודיעו מה קבלתי מרבינו יעקב זצ"ל באותו שמועה אני מושיבו. כששימשת לפניו לא שמעתי מפיו באותה שמועה בסדר המקראות כלום. ומהו להזכיר של ראש חודש בראש השנה פירש לתלמידים. כגון ותתן לנו את יום הזכרון ואת יום ראש חודש הזה וכן בויעלה ויבא. וכן במוספי את יום הזכרון הזה ואת יום ראש חודש הזה נעשה ונקריב וכן בחתימה מקדש ישראל ויום הזכרון וראשי חדשים. אבל בסדר המקראות הוא לא הזכיר ואני לא שאלתיו כי לא ראיתי נוהגין במקומנו בשום יום טוב הזכרת מקראות של מוספין לפי שאינן שגורין בפה חוץ ממוספי שבת וראש חודש שהן תדירין ושגורין בפה ומסיימין מפי כבודך כדרב חננאל אמר רב וכשבאתי משם ושמעתי מפי אותו צדיק ר' מאיר בר יצחק זצ"ל שמסדרין הנהגתי אני במקומי ועתה שמעתי שהנהיג רבינו הלוי להזכיר את מוסף ראש החודש במקראותיו ורואה אני את דבריו ולא כחולק על דבריו ולא מלאו לבו לעטרה הראויה לחדש דבר בדורו מה שרבינו יעקב זצ"ל לא הנהיג ואם רבינו הלוי שם דברים על לבו ופיזר בשעת המכניסין כי ידעתי מדתו ומדת המכנסין אומר אני מקום הניחו לו אבותיו להתגדר בו והנהיג עצמו כאסקופה הנדרסת ושם עצמו שירי שריים ועל שניהם אני קורא ועמך כולם צדיקים. ואת אשר עם לבבי אני משיב כי דבריו נכוחים למבין ואם באנו לפרוש מהם כפורש מן החיים ומן הטעם הזה מה ראו רבותינו לחלק שתי קדושות הללו משאר כל שתי קדושות שחלו ביום אחד שהזקקנו בשאר שתי קדושות להזכיר את שניהם בפתחה ובחתימה ובזה אומר זכרון אחד אלא שבזה יש לומר שמשמע האחד עולה לו לכאן ולכאן מה שאין כן בשאר שתי קדושות לפי שיש שבת בלא פסח ופסח בלא שבת לפיכך אין במשמע הזכרת אחד מהן הזכרת חבירו אבל יום הזכרון אינו אלא בראש חדש השביעי ויום ראש החודש הזה קרוי זכרון כדכתיב באחד לחודש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה לפיכך כשמזכיר יום הזכרון הרי ראש חודש במשמע וזה פי' עולה לו לכאן ולכאן. מלשון התלמוד אנו למדין וכשנשאלה השאלה בבית המדרש ופרשו שני צידי טעמיה לדרך זו ולדרך זו כדרך כל שאילות שבתלמוד לא תלו טעם שלו בחשש איסור וחורבה אלא בשלא לצורך תלאוהו דהכי אמרינן כיון דחלוקין במוספין מדכרינן או דלמא אומר זכרון

להבין את התפלה

אחד ועולה לו לכאן ולכאן כלומר סגני בהכי ולא קאמר או דילמא חיישינן להרבה פלונית ואילו היה בידו לתלות הטעם בחשש איסור לא היה תלהו ברשות הואיל וטעם ההזכרת עולה לו לכאן ולכאן. ההוא תינח היכא דאיכא למימר עולה לו לכאן ולכאן כגון בפתיחה ובחתימה שהוא אומר את יום הזכרון שהרי ראש חדש במשמע. אבל כשבא לפרש את מנין המוספין ומונה ומשייר נראה כממעט במוספין שהרי הוא אומר את מוספי יום הזכרון הזה נעשה ונקריב ובאותו המשמע היה ראש חדש וכשאינו מזכיר בפירוש את שניהם נמצא כמנה מחצה ודילג מחצה טוב לו לשתוק משניהם ולסיים מפי כבודך כדרב חננאל אמר רב ואם בא להזכיר יזכור את שניהם. ואומר אני שכך נהגו הראשונים ודורות אחרונים קבעו המקראות במוספין ושגו במשמע זכרון אחד ולא קבעו בו אלא מקראות של ראש השנה בלבד. עד כאן התשובה. גם בסוף מס' ראש השנה פירש רבינו שלמה אינימא משום דנפיש קראי דאיכא דמוספי ראש חודש וראש השנה ומלכיות וזכרונות ושופרות כו' הא למדת שצריך לאומרן. אמנם רבינו חננאל זצ"ל הביא זה לשון הירושלמי בפרק בכל מערבין ר' יעקב בר אחא בשם ר' יוסי אומר העובר לפני התיבה ביום טוב של ראש השנה אינו צריך להזכיר של ראש חדש. ופי' אינו צריך להזכיר מוסף של ראש חדש כגון ותתן לנו ה' אלהינו באהבה את יום הזכרון הזה ואת יום ראש החדש הזה וכן נמי אינו צריך לחתום מקדש ישראל ויום הזכרון וראשי חדשים ולא אתפילת מוסף לבד קאי אלא אכל תפילות קאי בין אתפילת ערבית בין אתפילת שחרית ומוסף ומנחה אבל הפסוקין של מוסף ראש חדש צריך להזכיר כמו שפי' רבינו שלמה זצ"ל ונראה לאחי ר' בנימין זצ"ל מה שנהגו הראשונים להזכיר פסוקין של ראש השנה ולא נהגו להזכיר פסוקין של ראש חדש לפי שהיו רגילין לאומרן בתפלה כולן על הסדר עד סוף הפיסקא כדרך שקורא אותן המפטיר בתורה. וכיון שהיה אומר מלבד עולת החודש ומנחתה ועולת התמיד ומנחתה תעשו וגו' הרי הוא כמו שהזכיר ובראשי חדשיכם ואין כאן משום ממעט במוספין אבל לפי מה שנהגו האחרונים [להזכיר] לבד מקראות הקרבנות ומדלגין מקראות הנסכים ומקצרין ואומר ומנחתם ונסכיהם כמדובר וכו' מן הדין היה להזכיר פסוקין של ראש חדש שלא למעט במוספין ובקצת סדורים ישנים מצאתי כל הפסוקין על הסדר. אלא שקשה לנו לשנות המנהג ועל כן הוא רגיל לומר ושעיר לכפר ועולת החודש ומנחתה ושני תמידין כהלכתן שלא לשנות ושלא לדלג מכל וכל.

Editor's Note: In *מנהג אשכנז*, the only reference we make to *ראש חדש* in the *ראש השנה* is in *תפילת מוסף*, in the paragraph beginning: *ובחדש השביעי*, which comes after the paragraph: *מלבד עולת החדש ומנחתה*, when we say: *ומפני הטאינו*.